

VRŠOVICKÝ

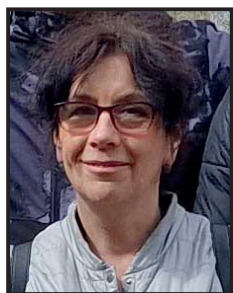
9/2023

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Moji milí, sestry a bratři, přijměte srdečný pozdrav v čase pomalu končícího voňavého léta. V dnešním editorialeu jsem se nechala mimo jiné inspirovat textem písně "Závidím". Textem, pro nás dříve narozené napsaného pro Naďu Urbánkovou, ve své době velmi populární zpěvačku. Jsem si naprosto jistá, že originál všem ..sátiletým takzvaně naskočí. Dovolila jsem si některé pasáže citovat a dále doplnit o vlastní slova.

Léto je čas, který na nás v mnoha ohledech působí inspirativně, je plný nových postřehů, objevů a zážitků, protože je to čas dovolených a odpočinku od celoročního stereotypu. Čas odjezdů z důvěrně známého prostředí domova, do neznámých lokalit.

Díky naší "Andělce organizátorce" Adele Frýdlové, pokaždé na jiném místě, "pokaždé" je v uvozovkách záměrně, protože byly místa, která se nám tak zalíbila, že jsme je navštívili opakovaně. Je naprosto úžasné, že se členové všech věkových kategorií našeho sboru, v období prázdnin setkávají již po dlouhou řadu let po sobě. Je to čas, kdy se po celé dny věnujeme sami sobě navzájem, čas setkávání rodin, známých a kamarádů. Je to něco velmi ojedinělého a neobvyklého...ale naprosto úžasného. Letos jsme týden pobýli na Vysočině v obci Moravec. Lokality plné lesů, rybníků, měst s historickým odkazem a míst, které v nás vyvolaly dojmy, na které nikdy nezapomeneme. Zelená hora, například, ale nechci vyjmenovávat, protože těch míst bylo velmi mnoho a nemohu

žádné opomenout, ani upřednostňovat. Každý si dozajista našel to to své. A vážně, pokud je mi známo, co jsme nestihli letos máme možnost obdivovat za dva roky. Jen ať nám dá Bůh zdraví a své požehnání. Jsme zase doma v rozpálených městech i když momentálně Prahu zkrápí vydatný déšť, Bohu díky.

V každém nejspíš doznívá prožití krásných letních dnů a svoboda posledního týdne ve volnějším rytmu prázdnin.

A proto s ohledem na minulý čas, dobu odpočinku, relaxace, uvolnění a společně prožitých chvil, posílám pár, v úvodu zmiňovaných veršů.

Myslím že pohladí po duši všechny, kteří si je přečtou.

*Závidím řekám, vidím je téct
Závidím chlebům, cítím je péct
Závidím ohňům voňavý dým
Závidím růžím a nepochodím
Závidím včelám medový ráj
Závidím dubnu, že přivádí máj
Modrému mráčku volnost závidím
A to věc je zlá
Studentu v sáčku lásku závidím
A to věc je zlá*

*Závidím cestám, že mohou vést
Závidím stromům okolo cest
Závidím loukám srpnový žár
Závidím horám potoků pár
Závidím houslím stříbrný hlas
Závidím mořím prostor a čas
Modrému mráčku volnost závidím
A to věc je zlá*

Závist není vlastnost, kterou bychom chtěli za vlastní. Je to věc zlá! V textu pís-

dokončení na str. 6

MODLITBY NA ZAČÁTEK ŠKOLNÍHO ROKU

Začíná nový školní rok, modlíme se za ochranu pro děti, žehnáme jim ve jménu Pána Ježíše Krista pokojem a radostí, věříme, že všechno, co je čeká, jim bude napomáhat k dobrému. Modlíme se také za učitele, aby i oni obstáli v konfrontaci s podivuhodným světem dětí a dospívajících, do kterého mají právo i povinnost vstupovat, také pro ně vyprošujeme požehnání, trpělivost a hodně sil. Žehnáme všem rodičům školáků, aby byli pro své děti oporou, aby uměli rozeznat, kdy je třeba dítěti podat pomocnou ruku a kdy je nutné přenést odpovědnost na něj, modlíme se i za naši vládu, aby kroky, které směřem ke vzdělávání a školství činí, byly kroky, které ponesou dobré ovoce. Amen

Milý Pane Bože,

nestíhám. Je září a začínají se valit školní, pracovní, sborové i kdovíjaké další povinnosti. Hromadí se mi další a další věci, které už měly být hotové. Třeba před týdnem! Nemám čas zaobírat se čímkoli, co není nutně potřeba!

Nemám na Tebe čas.

Pane Bože, promiň. Až když se v modlitbě ocitám před Tebou, znovu a znovu mi dochází, jak moc jsem mimo. Jak moc si neumím uvědomovat, co je opravdu důležité. Vždyť u Tebe všechno začíná. Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.

Promiň, že na Tebe zapomínám.

Děkuju, že mi vždycky zase dovolíš spočinout ve své náruči. A prosím Tě za všechny, kteří to mají podobně. Ukazuj nám, že všechno naše lidské snažení má začínat u Tebe. Buď Tobě sláva. Amen

NEDĚLE V ZÁŘÍ

22. neděle v mezidobí 3. září

Smiluj se nade mnou, Panovníku, po celé dny k tobě volám, neboť ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný. (Žalm 86, 3.5)

První čtení z Písma: Jeremjáš 20, 7-9

Druhé čtení z Písma: Římanům 12, 9-21

Evangelium: Matouš 16, 21-27

24. neděle v mezidobí 17. září

Zaradoval jsem se, když mi řekl: Půjďme do Hospodinova domu! Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu! (Žalm 122, 1.7)

První čtení z Písma: Genesis 50, 15-21

Druhé čtení z Písma: Římanům 14, 1-12

Evangelium: Matouš 18, 21-35

23. neděle v mezidobí 10. září

Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všecken jejich zástup. (Žalm 33, 12.6)

První čtení z Písma: Ezechiel 3, 7-11

Druhé čtení z Písma: Římanům 13, 8-14

Evangelium: Matouš 18, 15-20

25. neděle v mezidobí 24. září

Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst svých nakloň ucho. (Žalm 78, 1)

První čtení z Písma: Jonáš 3, 10-4, 11

Druhé čtení z Písma: Filipským 1, 21-30

Evangelium: Matouš 20, 1-16

Iz 51, 1-6

Ř 12, 1-8

ev. Mt 16, 13-20

PRAVÁ BOHOSLUŽBA

"Jdu na bohoslužbu," rozhodli jste se v dnešním ránu a toto rozhodnutí jste svým příchodem do kostela učinili skutečností. Další si třeba také řekli: „jdeme na bohoslužbu“, ale potom něco jiného převážilo, možná se i něco stalo před odchodem nebo už na cestě a nejsou tady – tak možná příště budou, a my zase ne. A jiný si neřekl nic, pro nic se nerozhodoval a zůstal tam kde je – třeba mu ani na mysl nepřišlo, že by neděli oslavil bohoslužbou. V Církvi československé husitské máme několik bohoslužebných obřadů: nejčastějším z nich je „stará dobrá“ Farského liturgie, vedle ní je k dispozici tzv. „Druhá liturgie“. Ta se moc neslouží, možná jen v pár sborech, z nichž ten náš je jeden z nich, podobně různé formy Songových liturgií, přičemž Vršovice opět patří k těm, kde i tyto liturgické tvary nacházejí své pravidelné uplatnění. Kdybychom byli římskými katolíky, mohli bychom jít na Tridentskou mši, ta se slouží latinsky, anebo dát přednost většinovému sloužení mešních obřadů v národních jazycích, jak bylo ustanoveno II. vatikánským koncilem. Kdybychom byli mesiánskými křesťany, kteří inspiraci pro svou víru v Krista čerpají převážně z židovských zdrojů, měli bychom bohoslužbu už za sebou, protože ti se scházejí, stejně jako například Adventisté, v sobotu. Na některých bohoslužbách se povstává, na jiných pokleká, někde zvedají ruce k nebi, jinde se bijí v prsa, někde tančí, jinde mlčí, někde se křičí, jinde mluví potichu.

I v rámci stejné církve vládne značná variabilita, natož srovnání bohoslužeb napříč církvemi, tam najdete rozdíly, až vám půjde hlava kolem. Někde se hrají a zpívají současné písně, jinde znějí chorály z 12. století. Někde duní tympany, jinde varhany, někde se uplatní elektrické kytary, jinde alikvotní zpěv, ale jsou i Boží služby zpěvu a hudby prosté. Jsou shromáždění početná i liduprázdná. Proč o tom mluvím? Abychom si uvědomili, v návaznosti na téma minulé neděle, kdy byla řeč o exkluzivitě a všeobecnosti, že bohoslužba a naše účast na ní je věcí jedné takové exkluzivity. Právě v tom jsme výluční, že stejné rozhodnutí, které jsme dnes ráno učinili my, učinily ani ne čtyři procenta obyvatel naší země. A podobnou exkluzivitu můžeme zažívat i v rámci vlastní denominace československé husitské. Jestli dnes navštíví husitské bohoslužby po celé zemi 4% procenta lidí, hlásících se k tomuto vyznání, bude to možná ještě nadnesený počet v nižších řádech tisíců. Dobrá, řeknete si, ale proč o tom mluvím? Podobnou exkluzivitu mohou vykazovat třeba filatelisté, curlingoví hráči, lidé nejrozumnějších menšinových sexuálních orientací, co je na tom zajímavého? Zajímavého na naší účasti na bohoslužbách je, že z biblického – novozákonního pohledu bychom se víc než po účasti, měli ptát po pohnutkách: „jsem tady správně? Neměl, neměla bych být jinde? Je tohle pravá bohoslužba?“ Apoštol Pavel na to odpovídá: „Vybízím vás, bratří,“ my si do

toho oslovení ale klidně dosadíme i sestry – při vědomí Pavlova přesvědčení o rovnosti mezi mužem a ženou v Kristu, „vybízím vás, bratří a sestry, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.“ A tady se dostávám k podstatě svého sdělení: chodíme na bohoslužbu, přicházíme do společenství, účastníme se bohoslužby, ale máme to v rovině docházky někam, anebo přineseme sami sebe, abychom tvořili společenství s druhými a pro druhé, ve kterém každý obětník slouží svým jedinečným obdarováním pravou a bohu milou bohoslužbu? V prvním případě člověk snadno podlehne kritickému duchu – tady ta bohoslužba je málo vyznavačská, tady je málo dětí, tady je málo seniorů, tady se zpívají obstarožní písně, tady se zpívá přílišná moderna. Tady je kázání moc jednoduché, tady je moc složité. Ale zkusme se na to podívat v duchu řečených apoštolských slov: „Sami sebe přinášejte – to ať je vaše pravá bohoslužba.“ Co jsem přinesl já? Karel Farský napsal liturgii – nebyl první ani poslední, Luboš Svoboda napsal liturgii, Ambrož milánský napsal liturgii. Ale jaká je liturgie víry mého života? Jak jsem se do ní položil, jak je hezká, milá, zpěvná, v čem je zajímavá pro druhé lidi a jak v ní Bůh nachází zalíbení? Přijít jednou za čas do kostela – tady mě máte – nestačí. Nabrat v kostele co se dá, od duchovního obohacení v slyšení Božího Slova, přes přijetí Kristovy svaté večeře jako léku na věčnost, až po kafe a buchtu v sákrstii, kterými se nadlábnu na cestu domů – nestačí. Důležité je pochopit, v čem jsem já sám ve své víře liturgem. Slovo liturgie je řeckého původu a znamená veřejnou službu. Původně něco,

co si jednotlivec připravil pro druhé v rámci celku pro jeho blaho. A tak se ptejte, co je tou mojí specifickou obětí, kterou přináším do církve. Co jsem si připravil? O co by církev beze mne byla chudší? Je vůbec něco takového? Často je člověk přesvědčen o své nezastupitelnosti, obzvlášť v církvi – važte si toho, že tady vůbec jsem, kdo jiný by vám sem chodil, ale není to tak, že u mnohých si naopak církev s jejich odchodem oddechne a lidem se uleví? A stejně tak, o mnohých málem nevíme, že v církvi jsou, a najednou vyjde najevo jejich výjimečnost. Často je ve spojitosti s budováním církve zmiňován apoštol Petr, kdy je připomínáno Ježíšovo slovo: „Ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev.“ Zkusme se oprostít od Petrova výjimečného apoštolátu a podívejme se na Ježíšova slova civilně. U Cesareje Filipovy, kde zazněla, nikdo nevěděl o budoucí Petrově roli, ani o tom, jakou církev na sebe vezme podobu a že v Římě bude jednou stát Chrám svatého Petra od Michelangela. Vedle sebe byli tenkrát Spasitel a prostý rybář z Kafarnaum: „Ty jsi skála, na které zbuduji svou církev,“ řekl mu ten, který sám je hlavou církve. Bůh staví svou církev na lidech, na nás. Na zlomených zraněných, chybujících i zapírajících jako Petr. My máme být tou Bohu milou obětí, když sami sebe přinášíme do církve, a to je naše pravá bohoslužba. Nechme se proto proměňovat nejprve obnovou své mysli, ve které budeme poznávat Boží vůli, a dále i tak, že o sobě budeme smýšlet střízlivě. Potom vynikne i bohatství darů, kterými nás Bůh pro náš život v církvi vybavil. Amen

Kázání 24.8.2023 o XXI. neděli v mezidobí v Husově sboru ve Vršovicích

PROGRAM NA ZÁŘÍ

3. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
10. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10. 9.	neděle	po bohoslužbě	narozeninová oslava letních jubilantů	horní místnost
15. 9.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámček
15. 9.	pátek	18 hod.	zahradní slavnost - sborové barbecue, rozloučení s prázdninami	biblická zahrádka u Many
17. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
20. 9.	středa	10 hod.	schůze rady starších	sákrístie
24. 9.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

dokončení ze str. 2

ně je to spíš toužebný povzdech, jak nepatrnou součástí jsme v tom neskutečném Božím stvoření. A proto...

My cestou k Bohu vždy nechme se vést.

A to není věc zlá!

A myšlenkami v Bibli nechme se nést.

*Já závidím lidem, které oslovil Hospodin Bůh.
Mám úctuk těm, jímž moudrost dal Svatý Duch
a díky Pánu Ježíši již po sobě nenechají dluh.*

*To je jen má touha upřímná,
díky vám všem, ta nejlepší z cest,
tím směrem ráda nechám se vést.*

S přáním pevného zdraví, krásných požehnaných dnů, plných pohody vaše

Saša Kodešová

KONTAKT

Vršovické náměstí 967/1
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
asistent produkce: Tobiáš Frýdl, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

ROK 1935 - DOKONČENÍ

23. června účastnili se někteří naši příslušníci celocírkvního sjezdu na Kunětické hoře u Pardubic.

V červenci vzpomínala místní náboženská obec v Hostivaři desátého výročí svého založení slavnostní akademií, bohoslužbami v místní Sokolovně a rozvinutím církevního praporu. Po celý rok zabývala se rada starších neblahou záležitostí biografu "Na Kovárně", jehož správa dluhovala nájemné ještě z roku 1934 a těžce tím poškozovala náboženskou obec, která koncem roku byla nucena vyslati deputaci k bratru patriarchovi s žádostí, aby osobním svým vlivem a zakročením přispěl k likvidaci celého sporu.

Biograf byl pronajat od 1. ledna 1935 takzvanému Konsorciu, jež zastupovali pan Vil. Kloubek, senátní rada, a pan Josef Bouchal, policejní úředník. Ale ještě v roce 1940 za německé okupace prohlásil právník Dr. Antonín Kusý, jemuž byl radou starších dán veškerý materiál biografu se týkající k posouzení, toto: záležitost je příliš spleťtá a vážná: právní stav provozu biografu v budově sboru je nejistý a vážný.

A nad naší vlastní stahovaly se těžké chmury, věstící neblahou budoucnost... Dne 14. prosince odstoupil ze svého úřadu těžce churavý, celým světem vážený a národem vroucně milovaný Tatíček, první prezident Osvoboditel T. G. Masaryk.

Ještě některá čísla z roku 1935:

Počet příslušníků k 31. prosinci činil 8.951, počet žáků Československého vyznání = 1.973. V tomto roce bylo 89 oddavek, 110 pohřbů, 37 křtů, 128 bohoslužeb. Za úkony bylo vybráno přes 14.000 Kč, církevní daň poklesla a činila 47.000 Kč.

Od listopadu zavedeny byly středeční bohoslužby pro studující mládež, vedené čilým profesorem Hradilem. Byly mezi studenty velmi oblíbeny a sbor byl vždy naplněn. Při těchto bohoslužbách hráli někteří z rodičů hudebníků hudební vložky solové nebo v kvartetu.

KDO JE DUCHOVNÍ ELITA? A KDO ZAVILÝ FUNKCIONÁŘ? SVATÝ AUGUSTIN JAKO LÉK PROTI PSEUDODUCHOVNOSTI

Zkušený psychiatr Radkin Honzák diagnostikuje jako „českou nemoc“ nedostatek duchovního života čili spirituality (například v knize Psychosomatická spiritualita, Praha 2017). Kde schází spiritus jako duch, zastupuje ho prý špiritus. Jenže nesáhněte po láhvi ze závratí při pohledu, kam až se vypínají dnešní duchovní elity. Pustíte-li na sebe ubohé zajíkáni nového pražského arcibiskupa, páně kardinálovy stesky po starém dobrém světě, anebo falešné steny normalizační kariéristky v oboru „filozofie“ Hogenové, padne na člověka deka.

Kde jsou formáty à la Milanové Machovec a Balabán? Nedělají to snad třeba i ti církevní naschvál? Třeba jim jde o to, aby v restituci zbohatlé firmě, tj. církevní organizaci, zůstali nakonec jen oni jakožto pitoreskní náčelníci a několik jejich poskoků. Majetky si pak rozdělí hrstka cyniků mezi sebou a poslední zhasíná.

Carlo M. Martini, jezuitský kardinál a po léta kandidát na papeže, kdysi upozornil, že si katolická církev nesmírně škodí, když si biskupy, kardinály i kněze vybírá většinou z hloupých dobráků. Nejedna takový dobrák se pak ukázal jako zavile zlý funkcionář. Bylo to ale někdy jinak?

Na Karlově mostě v Praze i jiných místech mává srdcem na dlani kolemjdoucím socha Aurelia Augustina čili svatého Augustina, funkcionáře-biskupa i učitele rétoriky, přestaveného kláštera, filosofa a theologa z největších, jaké země nosila. V několika posledních letech vyšlo pár nových překladů a reedic jeho latinských spisků. L. P. 2019 dokonce dva překlady jeho Vyznání (Karmelitánské nakladatelství a Oikoymenh) a dialog O velikosti duše (Vyšehrad).

Dialog začíná skvělou replikou: „Co je nám do věcí, které nás přesahují? – Quod supra nos, quid ad nos?“ Vrhněme se tedy na to, nač stačíme, co má lidský rozměr, a nevytahujeme se kamsi do falešného, abstraktního nadpřirozena. Ani třináct knih Augustinových Vyznání nejsou šroubované traktáty o Bohu, ale stylizované vyprávění vlastního života tváří v tvář jeho skrytému smyslu. Nic tu není hotové a dané, hledá se stále nové vyjádření a opouští to nalezené, přetváří se vyslovené.

Augustin si netroufá o Bohu vykládat, připouští vlastně jen mluvení k němu a s ním. Upadlé kazatelství dnešních časů je zvrácené zejména tím, že stále prořídlejšímu a užívanému publiku káže papulami jakýchsi profesionálních mluvčích Boha jakési zaručené Boží názory na nás. Odkud to sami papulové berou?

Ne tak Augustin. Ten se vrhá na sebe a tam, na svém osudu a charakteru nenachází se zalíbením vlastní zvláštnost a velikost (jako třeba Duka nebo Piřha), ale spíš své rozmanité slabosti, slepotu a viny. Naši hlasatelé moralit mluví a tváří se důstojně jako lidé řádní a ušlechtilí. Kolik jich už bylo usvědčeno z povýšenosti, ne-li různých svinárniček? Není tu nikdo jako Augustin, kdo by proti manichejskému zhnusení tělem, erotikou, ženou hájil třeba i duchovnost erotiky slovem i činem. Jak to, že to před 1600 lety patřilo k biskupovi

a mnichovi a teď to nejde? Tak dlouho se křesťanstvo pralo s Máního černobílým učením, až ho většinu asimilovalo?

Tehdejší silný patriarchát a nechť k ženě, pokud ne rovnou zvrácená, elitářská antisexualita duchovních, dodnes deformují Ježíšovo učení. Už ve Vyznáních na sobě ukazuje geniální pozorovatel celou propast lidského úpadku do odlidštěné pseudoduchovnosti a neudržitelnost našprtáných pravdiček víry.

Augustin se rozhodl zkoumat sebe, protože pochopil, že Bůh i andělé jsou nad jeho možnosti. Pochopil, že člověku se často zdá, že hledí z okna, když přitom jen civí do zrcadla. Pokud dnes někdo mluví o sobě v CV nebo jinde, uvádí úspěchy, jsme na to narcistně fixováni. Literatura duchovní z posledních let, kterou jsem načetl, bohužel nemá cenu Vyznání právě proto, že se její hrdinové mají zatraceně rádi a lecčehos na sobě si příliš cení. Jako by Augustin vůbec neměl ego, ani zásluhy. Jako by byl jen okem, které se vidí, a ústy, která děkují za to, že může ostřeji vidět znovu a znovu. Neustále rozjímá každou okolnost, každé hnutí své mysli a citu a tím jako by žil v permanentní extázi a zároveň extázi analyzoval s údivem nad ní. Člověku je vlastní nuda, která pochází z života, jež žijeme, jako by nám nepatřil a byl jen samé obstarávání. Vyvržení činnostmi ze svého

nitra, jako když moře vyplaví mrtvolu, řečeno slovy řehole. Augustin nudu a odcizení (alienatio) zahání hořící pochodní vědomí, projasňuje všechny kouty života, chce co nejplněji prožít vše včetně stárnutí, hasnutí, umírání. Včetně bolesti hříchu.

Augustin nekáže, nepředvádí se obřadně, že a jak věří v Krista, jako naši církevní tatíci. Místo toho se snaží napodobovat Ježíšův styl. Nikdy rekvizitami, oblečky, stylem vypůjčeným z bible. V čem je to napodobení stylu dnes podobné i jiné? Tehdejší úzkost před morem, hladem a Vandaly si žádá plnou Augustinovu aktivitu.

Dnešní úzkost z přelidnění a sebezničení lidstva, ale hlavně úzkost z toho, že je člověk čím dál masovější blbec s nasazenou protézou všemocné techniky, se téhle nouzi podobá. Aktivní prominentní církevníci bojují s politickou korektností, neomarxismem a mnohostí pohlaví, za model středostavovské rodiny z 19. století. Vybrali si tento styl správně? Vybrali si podle svého intelektu a srdce, tudíž velice omezeně a ne-katolicky, tj. ne-celostně, bez otevřenosti celku.

Augustinovým postojem se inspiroují ti, kdo nevyhánějí jiné od svátostí, ale sami jdou ven z instituce tak radikálně, že (jako podle tradice on sám) sebe exkomunikují – odřeknou se především své moci a poct. Jako by potvrzovali, že úřad může dobře vykonávat jen ten, komu jsou pompa i moc absurdní a nepříjemné. Není divu, že se naši církevníci lepí na zbohatlíky, jako jsou Mynář a Fuxa, či mocipány typu Zemana a Klause, přičemž servisuji svátostmi Ovčáčky, modelky a advokáty čehokoli.

Augustinův zájem mířil ke dvojímu druhu lidí, k námořníkům, děvkám, bédným obětem a spodině vně systému – a k intelektuálům, kteří ho inspirovali (Jeroným, Ambrož). Před jesličkami je v evangeliu taky jen tento dvojí typ – pastýři jako zpodobení prostých lidí přemítavého povolání a superintelektuálů–mágů.

Střední třída a lidé systému úplně chybí. Proč asi? Vždyť „úspěšní jsou vlastně všichni stejní, kdežto neúspěch si musí způsobit každý sobě na míru“. Co je to za náš dnešní systém, když jeho nejúspěšnější postavy (Musk, Bezos, Arnaut, Gates a další miliardáři) jsou všichni jednoho typu, zcela si zrudně podobní – umějí jako jejich ztělesnění techno-geekem z filmu K zemi hled?

Augustin radí se tu nezabydlovat, protože „Bůh bydlí v každé duši, ale duše má svou vlast jediné v Bohu“. Kdo je tedy vlastenec? Za Augustinovým hledáním stojí i přesvědčení, že jeho doba a poměry (z naší perspektivy tuhý patriarchát a otrokářský řád) nejsou posledním slovem dějin. Máme snad my právo tvrdit, že je dnešní forma globálního kapitalismu posledním slovem dějin? Augustin není konzervativec, ale ani pokrokař.

Nesvaluje vinu za bídu doby na setrvačnou minulost, ale rovnou se obrací k původnímu hříchu, totiž tomu prvotnímu. „Aguntur ut agent“ – jsme pojednání dějinami, abychom aktivně jednali. Hřích člověka (Adam) nespočívá v tom, že pojedl zvědavě ze stromu poznání. Hlavní je, že je pasivní – nerozhoduje se, ale nechá rozhodnutí na Evě, ta na hadovi a na oba se Adam nakonec taky vymluví.

Zdá se, že nový člověk Ježíš je opakem, stále vyhledává osobní rozhodování, volbu, výběr (řecké slovo logos ethymologicky nejpůvodněji znamená právě volbu). Nikdy se nepřidává k nikomu bez rozhodnutí, neplyne s proudem. Naopak, kam přijde, tak navozuje situace, ve kterých se všichni kolem musí rozhodovat osobně, jeho poslání je meč a oheň.

Jeden anglikánský biskup si posteskl, že kam přišel Ježíš, tam se udál převrat, a kam přijde on, tak se podávají čaj a sušenky. Takové máme biskupy – buď nekonfliktní za každou cenu, nebo konfliktní jen ve vlastním zájmu, v zájmu ideologie „slušných lidí“. V zájmu majetku a moci.

Nevedu tady srovnání mezi Aureliem Augustinem a dnešními velikány ducha, abych si postěžoval, ale abych ukázal možnost nápravy inspirované jeho stylem. Augustinovo dílo je plné geniálních postřehů skoro na každé straně. Čím více překladů do češtiny, tím více faset lze zahlédnout.

David Bartoň

Autor je filosof a teolog, přednáší na Akademii a Gymnáziu Paměti národa v Praze, publikuje v revue Babylon a žije v Petrkově na Vysočině.

SBOROVÁ DOVOLENÁ 2023 - MORAVEC

Jak jinak, i letos v srpnu se konala tradiční sborová dovolená. Podle jednoho počítání to byl její dvacátý ročník, podle jiného devatenáctý. Proč máme rozdíl v počtech? Prokazatelně byl první prázdninovou mezigenerační akcí letní tábor, který jsme v roce 2003 pořádali v podhůří Vysokých Tater v obci Gerlachov v budově bývalé evangelické školy. Tehdy se ho účastnila jako táborová kuchařka sestra Jiřinka Karlíčková, (vaření vzápětí nechala na ostatních a jala se objíždět své četné známé po celém Slovensku), a jednou z účastnic byla i Míša Mimrová. Osazenstvo tehdy tvořily převážně děti - ze sboru, z výuky náboženství na školách, a také děti z náboženské obce ve Vysokém nad Jizerou, kde dříve bratr farář Frýdl působil. Sborovou dovolenou v klasickém pojetí, kam jezdí členové sboru, buď sami nebo se svými rodinami, se stal až pobyt ve Vernířovicích v Jeseníkách v roce 2005. Od toho roku trvá nepřetržitá tradice našich dovolených, které jsme v některých letech měli dokonce rozdělené na dva turnusy. Letos padla volba ve výběru místa na Vysočinu. Postupně tak poznáváme nejrůznější kouty naší krásné vlasti a Vysočina prozatím zůstávala tak trochu bokem naší pozornosti. Neprávem! Moravec leží kousek od Velkého Meziříčí, mezi Křižanovem a Tišnovem. Uprostřed obce, v těsném sousedství zámku, stojí malebný Penzion u Výletů, o který se vzorně stará jeho majitel, kdo jiný, nežli pan Oldřich Výleta. Připravil nám jedno z nejlepších ubytování, jaká jsme kdy na sborových dovolených měli. Pokoje převážně s vlastním sociálním zařízením, kuchyňkou, prostorné společenské místnosti, hřiště, krásná zahrada. To vše umocňovalo dojem z krásného místa zasazeného v podmanivé krajině Vysočiny, protkané lesy, vodními toky, Santiniho kostely. Všechno nám bylo servírováno doslova na dlani. Čápi na komíně u sousedů byli vděčným námětem našeho pozorování, všechno na sborové dovolené bylo tak, jak jsme po léta zvyklí, spousta dětí, zvířectva, večerní duchovní zamýšlení, zpěv. Letos došlo i na výuku židovských tanců, výlety, koupání, přátelské rozhovory. Co je největší devizou našich společných dovolených? Jejich "neorganizovanost". Každému je nabídnut společný prostor, a je jenom na něm, čím a jak ho zaplní. Jsou společenství, která dbají na to, aby byl průběh každého dne od rána do večera důkladně naplánovaný. Ne tak u nás. Plány na další den se rodí často hluboko v noci, a někdy i během rána a dopoledne. Shodli jsme se, že letošní "sborovka" patřila mezi ty nejvíc povedené. Všechno tak nějak správně sedlo, "prudiči" sami sebe eliminovali, děti hlučely přiměřeně počtu a věku, zkrátka, měli jsme se dobře. Kdo nejel, může litovat a včas si zajistit účast příště. Dá-li Pán, do Moravce k panu Výletovi pojedeme ob rok, na příští léto už má obsazeno, ale v roce 2025, budeme-li živi, zdraví a při smyslech, už máme v jeho krásném penzionu na srpen rezervaci. Napřesrok nás čeká dle právě dokončovaného výběru Koberův mlýn u Vranovské přehrady. Kdo jste s námi na sborové dovolené ještě nebyli, neváhejte, překonejte ostych a nastupte do dobře rozjetého vlaku společných prožitků, kterými nás Pán vodí.

David Frýdl

V - BŮH STVOŘIL ČLOVĚKA. PROČ? - DOKONČENÍ

Současný katechismus Youcat odpovídá na mou otázku už trochu jinak: Na zemi jsme proto, abychom poznávali a milovali Boha, abychom podle jeho vůle konali dobro, a abychom jednoho dne došli do nebe.

Obracím se na Tebe, Omnipotens Deus, s otázkou, co si mám počít, když i po tomto vysvětlení se mi derou do hlavy další otázky? Toto vysvětlení v Youcat dopadne na úrodnou půdu u oněch dobrých lidí, kteří se spokojí s odpovědí, jejíž obsah už vlastně předem znají a jež je návodem, jak žít. Ale odpověď na položenou otázku proč jsme na světě, to není. Někdy si říkám, že možná správná, i když velmi radikální odpověď na otázku, proč jsme na světě, by zněla: Co je nám do toho. Buďme a nemudrcujme. Důvod se totiž asi nikdy nedovíme. A já, postižený tou ohavnou zvědavostí, budu bloumat životem s tím, že jedna kolonka mého niterného dotazníku zůstane navždy nevyplněna.

VI. ZAMYŠLENÍ NAD ATEISTICKOU VÍROU

Pořád čekám na uspokojivou odpověď, po níž jsem tak toužil v té své minulé knížečce: Proč zarputilejší ateisté jsou tak skálopevně přesvědčeni, že celý ten potřeskový vývoj nemůže být předem vystavěnou naprogramovanou koncepcí? Jde jen o to přiznat si, že na to předtřeskové prázdno a bezčasí našich pět smyslů, plus mozek, prostě nestačí a že se tam mohlo udát cokoliv. Třeba i to, o čem tu špekuluje Suchý. Ale chtělo by to ještě uznat, že toho, co se vymyká našemu chápání, může být nekonečně víc než toho, co se nevymyká. Ano, třesklo to, to je hypotéza, která má své oprávnění. Ale proč to třesklo? Co bylo před tím? A hlavně jaký to všechno má důvod? Na to odpovědi nejsou? Vlastně jsou, ale nikdo je nezná. Zjednodušeně bych jejich názor definoval takto: vyznavač materialismu má za to, že co bylo předtím, než to třesklo, se neví, ale rozhodně to nezpůsobil žádný Bůh. Můj přítel neznaboh, se kterým občas provozuju výměnu názorů, mě poučil, že mé myšlení není racionální. Přeložil jsem si toto tvrzení do srozumitelné řeči: Jsem pro něho bezvadnej, hodnej kluk, dobrej kamarád a slušnej člověk, i když trochu blbeček. Řekl jsem mu, že se možná mylí. Mám za to, že mé myšlení racionální je, jen je to racionalita jiného řádu, než je ta jeho. To mé přemejšlení se zabývá oblastmi, ve kterých se můj přítel nevyzná, na které nedosáhne. A proto tyto oblasti prohlásil můj přítel za neexistující. Tak si to ten filuta vyřešil. Má totiž návrh v tom, že já tu jeho materialistickou oblast za neexistující prohlásit nemůžu. Když zakopnu o obrubník chodníku, nemůžu tvrdit, že ten obrubník neexistuje. V té oblasti mého myšlení o reálný obrubník zakopnout nelze, to je fakt. A to použil můj přítel jako argument, že se zmítám v jakémsi fiktivním prostoru bez obrubníků. Bez hmatatelná. On nemůže tušit, že hlavní skutečností v tom mém hájemství je Logos. Slovo. Tím, že mluvíme, denně slova používáme, a tudíž víme, že existují, zakopnout o ně však nelze. Dokonce ani o slovo obrubník se nedá zakopnout.

Jiří Suchý, pokračování příště

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovících. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Vršovické náměstí 1, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.